

Páter Gabriel

POZNAŤ HRIECH

Jedna z pôstnych antifón znie takto: „Nadišli nám dni pokánia, keď sa máme vyslobodiť z hriechov a zachrániť si dušu.“ Boh nás v pôstnej dobe volá k pokániu, aby sme poznali svoj hriech. Aby sme mali evanjeliový pohľad na hriech.

Dnes sa slovo „hriech“ vytráca zo slovníka. Mnohí naši súčasníci prestávajú hovoriť o hriechu. Áno, uznávajú, že vo svete je veľa zla, avšak príčine tohto zla sa dáva množstvo iných pomenovaní (ľudská slabosť, krehkosť, nedokonalosť); len slovo hriech sa nepoužíva alebo pomaly, ale iste vytráca.

Keď sa však z ľudského vedomia vytráca pojem hriech, potom sa automaticky z ľudského vedomia vytráca aj pojem o milosrdnom Otcovi. Načo by mal byť nejaký odpúšťajúci Boh, keď niet hriechu?! No má to i iný dôsledok: zo sveta sa potom vytrácajú i milosrdenstvo preukazujúci ľudia.

Veľa ľudí je presvedčených, že všetko, čo konajú je správne. Za všetkých príklad pruského monarchu Bedricha II. On, keď zomieral, vyznával sa evanjelickému pastorovi asi takto: „Mnohých ľudí som svojvoľne odstránil z cesty. Aby som dosiahol stanovený cieľ, nebral som ohľad na to, či padne niekto spravodlivo alebo nespravodlivo...“ Pastori boli z takéhoto vyznania nevoľno. Keď vyzval jeho veľičenstvo, aby si vzbudilo ľútosť nad svojimi hriechmi, kráľ odmietol ľutovať. Povedal: „Ľútosť? Ale prečo, keď ja som vždy konal správne!“ S týmto presvedčením monarcha zomrel. Zomrel v presvedčení, že žil bez hriechu... To je však proti zmyslu celého evanjelia: Veď Ježiš prišiel preto, aby zachránil hriešnikov. A my z evanjelia vieme, že „nikto nie je bez hriechu“, ale že každý potrebuje Božiu milosť a milosrdenstvo.

Prečo ľudia odmietajú uznať svoj hriech? Dôvod môžeme hľadať v ich nesprávnom pojme, ktorý majú o hriechu. V katechizme nachádzame dve definície hriechu: prestúpenie Božieho zákona a urážka Boha. Tá prvá definícia je právnická; druhá definícia je typicky náboženská. Obidve patria k sebe. Problém nastáva vtedy, keď sa tieto dva pojmy hriechu oddelia od seba.

a) Je nedostatočné také vedomie hriechu, ak sa hriech chápe len ako „prestúpenie zákona“. Hriešny človek sa potom nutne obáva sankcií, ktoré plynú za prestúpenia zákona. Zákon je neosobný; ak sa človek proti nemu prehrší, neosobný zákon mu nie je schopný odpustiť. Takéto jednostranné chápanie hriechu má za následok navyše i to, že človek nadobúda i nesprávny pojem o Bohu. Boh je vtedy chápaný len ako neobľomný a trestajúci Sudca. V dôsledku takejto predstavy potom človek odmieta i Boha i hriech!

b) Z toho, čo sme povedali, nevyplýva, že odteraz už nebudeme chápať hriech ako prestúpenie zákona; to nie! K tomuto pojmu však musíme nutne pridať druhý pojem hriechu, typicky nábožensky, keď sa hriech chápe ako „urážka Boha Otca“. V takomto prípade, keď človek zhrší, neurazí slepý zákon, ale živú Osobu. Istotne Boha Otca hriech bolí, ale pretože je Otec, môže a chce hriešnemu človeku odpustiť! Kto zhrší proti zákonu, obáva sa trestov. Kto však zhrší proti Otcovi, si je vedomí, že aj keď prestúpil zákon, že nad nim je ešte Otec, ktorý má milosrdné srdce.

Pri takomto „evanjeliiovom pohľade na hriech“ vidíme, že sa človek nemusí obávať priznať sa k hriechu. Aj keď poznanie vlastného hriechu môže človeka na jednej strane zahabiť, na druhej strane mu zjavuje a odhaľuje milosrdnú tvár Boha Otca, ktorý tak veľmi miluje človeka, že neváha obetovať jeho Syna, len aby človek nezostal v okovoch hriechu.

Poznanie hriechu teda zjavuje a odhaľuje ľudom milosrdnú tvár Boha Otca. Veľkonočná liturgia používa silný výraz „šťastná vina“. O tejto šťastnej vine hovoril prvý sv. Augustín, ktorý sám zažil okovy hriechu, ale ktorý aj sám na sebe zažil to, že Boh vo svojej milosrdnej láske vedel využiť i jeho hriech na to, aby ho bližšie priťahol k sebe. V novšej dobe sa k tejto téme šťastnej viny vo svojich dielach neustále vracia veľký ruský spisovateľ Dostojevskij. On hovorí, že hriešni ľudia - kajúcnici, ktorí si vedia priznať svoj hriech - sú nakoniec Bohu omnoho bližší než tzv. spravodliví. Je to náuka výsostne evanjeliová! Spomeňme si ako je táto pravda jasne povedaná napr. v podobenstve o farizejovi a mýtnikovi, alebo v podobenstve o márnotrátom synovi a jeho staršom bratovi, ktorý od otca nikdy neodišiel. Vieme, že aj mýtnik, aj márnotrát syn boli bližšie k Bohu než ich náprotivky. Nie že by ich bol samotný hriech priviedol bližšie k Bohu. K Bohu ich bližšie priviedlo kajúce srdce, ktoré si bolo vedomé, že urazilo Boha, že nie je ani hodné byť v jeho blízkosti; no na druhej strane práve toto kajúce srdce bolo schopné otvoriť sa pre milosrdnú lásku Boha Otca.

Ale kajúce srdce je schopné urobiť ešte aj niečo iné: nasledovať Boha v jeho milosrdenstve. Ten, kto spoznal svoj hriech a kto „vďaka“ svojmu hriechu spoznal milosrdenstvo Božie, ten i sám sa stáva milosrdným voči padajúcim bratom a sestrám. Prestáva odsudzovať a začína odpúšťať. K takému postoju má i nás viesť „poznanie“ nášho vlastného hriechu.



Nebude vládnúť žezlo ničomníka nad spravodlivých osudom.

Ty, Pane, dobrým dobre urobíš, i všetkým ľuďom srdca úprimného.

No tých, čo krivou cestou plížia sa, zaženieš, ó, všetkých, čo pášu nepravosť.

Nuž teda pokoj ti buď, Izrael!

Keď premenil Boh údel Siona, boli sme ako vo sne.

Mali sme vtedy ústa plné smiechu a jazyk plesania.

I vraveli si medzi pohanmi: veľké veci spravil s nimi Pán.

Veľiké veci spravil s nami Pán, a preto jasali sme.

Ó, Hospodine, premeň údel náš, tak ako riavy nebeské!

Ti, ktorí sejú so slzami, v radosti potom budú žať. Idú a idú, plačúci, semeno nesú na siatie — a prídu domov s radosťou, znášajú snopy bohaté.

Štvrtá kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

pane, nechaj ho ešte rok, možno...

(Lk 13, 1-9)

„Myslíte, že títo Galilejčania boli väčší hriešnici?... Ak nebudete robiť pokánie, všetci zahyniete...“
„Pane, nechaj ho ešte rok. Okopem ho a pohnajím. Možno nabuduce prinesie ovocie. Ak nie...“



Je to staré a stále spoľahlivo fungujúce pokúšenie robiť sa lepším porovnávaním sa s horšími. To však mojej dobrej nič nepridá. Zostanem, aký som a ešte k tomu klamne uspatý vo falošnej istote, že v mojom prípade je všetko viac než dobré. Podobenstvom o viniči a vinohradníkovi Ježiš zameriava pohľad na naše vlastné ovocie. To nenahradia sebaklamy ani zbožné túžby. Buď tu je, alebo nie je. Aj množstvo aj kvalita plodov hovoria jasne akým je kmeň i ratolesti. Hospodárovi, ktorým je sám Otec, ale pracujú vo viniči spolu so Synom, nejde o iné, než o ovocie: „aby ste šli a prinášali ovocie, a vaše ovocie aby zostalo... Môj Otec je tým oslávený, že prinášate veľa ovocia... Bezo mňa nemôžete nič urobiť... Kto mňa je, bude mať v sebe život... a prináša úrodu vo vytrvalosti.“ Každá nová chvíľa je prejav starostlivosti, dôvery ale aj túžobných očakávaní Hospodára, ktorý nepotrebuje tak samotné ovocie, veď si vie aj z kameňov utvoriť synov Izraela, ale aby sme sa my skrze ovocie stali dobrými stromami.

Mons. Marián Gavenda „Jednohubky“

Na výveske je bližšia informácia o duchovnej obnove pre rozvedených, ktorí žijú v novom civilnom zväzku a tiež ponuka letného pobytu pre rozvedených aj s deťmi. Pozývame osoby, ktorých sa v živote bolestne dotkla skutočnosť nešťastného manželstva, zúčastniť sa týchto akcií, ktoré im môžu pomôcť v duchovnom živote.

Prosba o modlitbu: V týchto dňoch sa modlime o dar múdrosti a zodpovednosti pre nás všetkých. Modlime sa i za tých, ktorí v budúcnosti budú spravovať našu krajinu.

Sviatosť zmierenia k Veľkej Noci: Podľa zaužívaného rozpisu spovedaní vo Vištuku sv. spoved' za účasti viacerých kňazov bude v sobotu dopoludnia 19. marca.

Slávenie sv. omši: Od 1. marca v stredu sv. omše vo Vištuku nebudeme sláviť.

V tomto prvopiatkovom týždni vo štvrtok spovedám v Štefanovej, preto bude sv. omša vo Vištuku neskôr (17:30).

Za čo sa modliť

Ale anjel mu povedal: „Neboj sa, Zachariáš, lebo je vyslyšaná tvoja modlitba. Tvoja manželka Alžbeta ti porodí syna a dáš mu meno Ján“ (Lk 1, 13).

Zachariáš bol staručký kňaz, toho dňa vyžrebovaný, aby vnútri chrámu priniesol Bohu kadidlovú obeť, zatiaľ čo ľud sa modlil vonku. Z toho vyplýva, že nešlo o modlitbu súkromnú, ale liturgickú, presne stanovenú, predpísanú. Sotva by sa stariec, ktorého žena bola dlhé roky v prechode, modlil za narodenie syna. Musela to byť modlitba za skorý príchod Mesiáša.

Pane,

robila som presne to, čo si povedal: „Proste a dostanete.“ Roky som Boha prosila o dieťa. Nedal mi ho. Nevyčítam mu to, pretože som vždy poctivo a úprimne dodávala „buď vôľa tvoja“. Už dávno sa k tomu nevraciam. Ale ďakujem ti za modlitbu „presne stanovenú, predpísanú“, ďakujem ti za Otca náš. Samej by mi vôbec nenapadlo denne prosiť „príd kráľovstvo tvoje“. Svojou hlavou, plnou starostí, by som na to jednoducho neprišla. A pozrime sa, práve táto prosba sa plní. Kráľovstvo Božie je už medzi nami. Len ho tykadlom viery vidieť a s vďačnosťou prežívať!

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 3. Pôstnom týždni - (C)

29.II. pondelok *spovedanie 16:00 - 17:00*

17:00 *Za Ľ. Jozefa a Pavlínu Halešových a syna Františka*

1.III. utorok *spovedanie 16:00 - 17:00*

17:00 *Za Ľ. Jozefa Horvátha (1. výročie smrti)*

2.III. streda

17:00 *sv. omša nebude*

3.III. štvrtok *spovedanie po sv. omši*

17:30 *Za Ľ. Jozefa a Emíliu Jurčovičových a brata Antona*

4.III. piatok *spovedanie 15:00 - 17:00 — Prvý piatok*

17:00 *Za zdravie a Božiu pomoc pre Dominiku*

5.III. sobota

08:00 *Za zdravie a Božiu pomoc (DK)*

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

6.III. 4. Pôstna nedeľa - C - Laetare

08:00 *Za Ľ. Štefana a Alžbetu Kuricových a manželov Horákových*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:30 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

29.II. pondelok	Sv. Hilár, pápež
1.III. utorok	Sv. Albin, biskup
2.III. streda	Sv. Simplicius, pápež
3.III. štvrtok	Sv. Kunikunda
4.III. piatok	Sv. Kazimír – Prvý piatok
5.III. sobota	Sv. Teofil

Skutky duchovného milosrdenstva

„V Cirkvi sú chudobní, hladní, smädní, cudzinci, ktorí však nie sú takými telom, ale vo svojej duši sú chudobní, chýba im chlieb spravodlivosti, nápoj poznania Boha a odev Krista...“ Takto naznačil jeden neznámy autor z piateho storočia paralelu medzi potrebami tela a duše, v praxi to znamená medzi skutkami telesného a duchovného milosrdenstva.

Kresťania začali jedny i druhé skutky klásť vedľa seba a zdalo sa im to logické, veď človek má telo a dušu, pričom duša je dôležitejšia ako telo.

Pre úplnosť sa aj počet skutkov duchovného milosrdenstva doplnil na sedem, podobne ako je to v prípade skutkov telesného milosrdenstva. Ich zoznam sa postupom storočí počas celého stredoveku líšil od kraja ku kraju, až kým nedostal svoju definitívnu podobu.

1. Radíť pochybujúcim

Ježiš. Jedným z titulov Kráľa, Mesiáša, ohlasovaného prorokom Izaiášom, je „zázračný Radca“ (Iz 9, 6). Na ňom má spočívať „duch rady“ (Iz 11, 2), presnejšie Duch Božieho plánu. Prostredníctvom neho má viesť ľudí po ceste spásy, ktorú Boh vytvoril pre ľudstvo.

V Ježišomvom súcitnom pohľade na zástupy sa skrývalo smutné uvedomenie si, že poblúdili a nevedia, čo robiť, kam ísť. „Zfutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam“ (Mk 6, 34).

Ježiš poradil aj bohatému mladíkovi, ktorý hľadal zmysel svojho života. Povedal mu: „Ak chceš.“ Tento odvážny návrh si však mladík netrúfol prijať.

Svojim apoštolom, zvlášť Petrovi, dal úlohu pomáhať druhým: „Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj svojich bratov“ (Lk 22, 32). Ježiš zároveň upozorňuje tých, ktorí veľmi ľahko napomínajú druhých:

„Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?“ (Mt 7, 3).

Ľudová a kresťanská múdrosť

Pochybnosť sa vníma aj z pozitívnej stránky. „Lepšie je znepokojovať sa v pochybnosti, ako pokojne ostávať v omyle“ (Alessandro Manzoni). „Človek dostal inteligenciu preto, aby pochyboval“ (Emile Verhaeren). „Kto viac vie, aj viac pochybuje“ (Pius II.). A príslovia: „Kto chce nájsť pravdu, nech sa dá na cestu pochybnosti.“ „Pochybnosť je matkou poznania.“

Ale pretrvávajúca pochybnosť, podobne aj nezodpovedná absencia pochybnosti sú veľkou zlobou. „Všetky problémy na svete vyplývajú z toho, že hlupáci sú si príliš istí sami sebou a múdri zase príliš pochybovační,“ všimol si Bertrand Russel. A Henri Poincaré tvrdí: „Pochybovať o všetkom a veriť všetkému, to sú dve rovnako pohodlné riešenia, pri ktorých nemusíme rozmýšľať.“

Riešením pochybností sú, teoreticky, rady: „V nebezpečenstve hľadaj radu,“ hovorí nám príslovie. „Nič sa nerozdáva s takou štedrosťou ako rady“ (François La Rochefoucauld). V praxi „radíť pochybujúcim,“ vraví François Mauriac, „je krásny kresťanský skutok, vyžaduje však veľkú šikovnosť, preto radšej radíme tým, ktorí nepochybujú“. V skutočnosti „keď ľudia žiadajú o radu, najčastejšie hľadajú len potvrdenie vlastného názoru“ (C. Colton).

Takže: „Počúvajte rady toho, kto veľa vie, ale predovšetkým toho, kto vás má rád“ (Arturo Graf).

Podnety na zamyslenie

Radíť pochybujúcim je zo skutkov milosrdenstva najzriedkavejší, a ak k nemu dôjde, aj najťažší skutok.

Najzriedkavejší. Naozaj existujú pochybujúci? Takmer vždy ide o takzvaných pochybujúcich, ktorí majú v skutočnosti svoj pevný názor, ale nie je možné odkloniť ich od neho, pretože sa v ňom chcú len utvrdiť. Ak sa pokúsiš naznačiť takémuto falošnému pochybujúcemu podozrenie, že jeho pravda nie je úplná, ukáže ti chrbát a odíde hľadať radcu, ktorý mu bude viac po vôli.

Najťažší. Pochybujúci často nevie, čo robiť, len preto, že žije v nevedomosti a nerozumie svojmu problému. V takomto prípade je potrebné skôr vysvetľovať pojmy a dávať poučenia, než radíť. A väčšinou ten, kto tápe v zlých vodách, nemá vôľu ani čas nechať sa poučať.

A pritom cesta je jasná, len si treba určiť východiská, objasniť oporné body, rozšíriť paletu možných riešení, zväziť dôsledky. V podstate ide o to: pozbierať útržky poznania a vedomostí, ktoré pochybujúci potrebuje, aby sa napokon vlastnými silami a s dostatočnou znalosťou veci rozhodol.

Táto cesta však nie je vždy schodná a plodná. Existujú ľudia neschopní samostatných zreých rozhodnutí a hľadajú istotu v niekom, kto ich bude viesť. Chcú byť neustále vedení za ruku. Psychológovia tento jav nazývajú heterodirekcia a považujú ho za poruchu.

Najmä v oblasti duchovného vedenia treba človekovi poskytnúť všetko, čo potrebuje, aby sa rozhodoval sám, a potom ho postupne viesť k tomu, aby niesol zodpovednosť za svoje rozhodnutia. Radíť je skutok milosrdenstva, ale pravým cieľom poradcu by malo byť, aby sa stal nepotrebným.

Dnes

Rady pochybujúcim sa v súčasnosti dávajú prostredníctvom inštitúcií charakteristických pre našu dobu: poradcovia rôzneho druhu, centrá pre výber povolania, rozličné poradenské centrá pre dôchodcov, pracujúcich atď. Sú to iniciatívy, ktoré vznikajú aj v svetskej oblasti, v organizáciách pri farnostiach a diecezách však majú typicky kresťanský charakter.

V súčasnosti namiesto duchovného vedenia radšej hovoríme o duchovnom sprevádzaní. Je to vhodnejší výraz, ak chceme vyjadriť myšlienku, že pochybujúci potrebuje pomoc, aby pochopil situáciu, ale v konečnom dôsledku on sám sa rozhodne, ktorý smer bude v živote nasledovať. Tu sa otvárajú významné možnosti aktivít najmä pre animátorov mládeže.

Enzo Bianco „Čokoľvek ste neurobili“

Neuspokoj sa s málom!

Do akej miery budeme túžiť po Bohu, do takej miery môže Boh prísť a zmeniť nás. V Písme svätom nájdeme príbeh jednej z manželiek prorockých synov, ktorá odovdela (porov. 2 Kr 4). Prišla za Elizeom a povedala: „Boží muž, vydierajú ma, chcú vziať mojich synov do otroctva, pretože nemám čím zaplatiť.“ Boží muž sa jej spýtal: „Čo máš doma?“ Odpovedala: „Nič, iba krčah oleja.“ Boží muž jej povedal:

„Vyjdí von a požičaj si fľaše od susedov, naplň svoj dom prázdnyimi nádobami. A neuspokoj sa s málom. Potom chod domov a nalievaj z krčaha do všetkých tých nádob.“ Žena vyšla a zhromaždila prázdne nádoby do svojho domu. Potom vzala svoju jedinú nádobku s olejom a rozlievala. Rozlievala do všetkých prázdnych nádob, a len čo naplnila všetky prázdne nádoby v dome, olej prestal tiecť. Boží muž jej povedal: „Teraz olej predaj, vyrovnaj dlhy a z toho, čo ti zostane, budeš žiť i so svojimi synmi.“

Vieme, že olej je v Biblii obrazom Ducha Svätého. Nádoby predstavujú naše srdce. Koľko vyprázdňime, toľko dostaneme. Aj nám Boží muž radí: „Neuspokoj sa s málom.“

Voitěch Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

Mimoriadna matka



zbožnosť.“

Potom anjelovi nadiktuje jedno meno a usmeje sa. „Tejto dáme postihnuté dieťa.“

Anjel je zvedavý: „Bože, prečo práve tejto? Je taká šťastná.“

„Práve preto,“ odpovedá Boh s úsmevom. „Mohol by som dať postihnuté dieťa žene, ktorá nevie, čo je to radosť? Bola by to ukrutnosť.“

„A je trpezlivá?“ pýta sa anjel.

„Nechcem, aby bola veľmi trpezlivá, ináč by sa utopila v mori sebaľútnosti a bolesti. Keď prekoná šok a roztrpčenosť, určite to zvládne.“

„Pane, Bože, myslím si, že tá žena v teba neverí.“

Boh sa usmeje. „Na tom nezáleží. Môžem to zariadiť. Je dokonalá. Má správnu dávku egoizmu.“

Anjelovi sa zarazil dych. „Egoizmus? Je egoizmus vari cnosť?“

Boh prikývol: „Ak sa nebude vedieť občas od syna odlúčiť, neprežije. Áno, je to žena, ktorej požehnám nie celkom dokonalé dieťa. Ešte to nevie, ale budú jej závidieť.“

Nikdy nebude nič brať ako samozrejmosť. Nikdy nebude považovať krok za čosi obyčajné. Keď jej dieťa povie prvýkrát „mama“, bude svedkom zázraku a bude si to uvedomovať. Keď bude svojmu slepému dieťaťu opisovať strom alebo západ slnka, uvidí ho, ako málokto vie vidieť moje stvorenie.

Dám jej jasne vidieť veci, ktoré vidím ja - ľahostajnosť, krutosť, zaujatosť - a dám jej, aby sa nad tým povzniesla. Nikdy nebude sama. Budem pri nej každý deň, každú minútu, po celý jej život, lebo bude vykonávať moju prácu tak neomylné, ako keby som bol pri nej.“

„A kto bude svätým patrónom?“ pýta sa anjel na pol úst so zdvihnutým perom.

Boh sa usmial. „Bude na to stačiť zrkadlo.“

Erna Bombecková

Desatoro

8. prikázanie

Nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu (Ex20, 16)

Cesta pravdy

V ôsmom príkaze sa nedovoľuje klamať, luhať, krivo svedčiť a najmä tým ubližovať iným ľuďom. U zvierat je chytráctvo bežnou pudovou vecou, ktorá slúži ich živobytiu alebo ich ochrane. Je vecou ich inštinktu. Dravce a ich obeť vysielajú mnoho falošných signálov, aby sa navzájom oklamali. Podrobné pozorovania týchto javov opísal Konrád Lorenz v knihe Úpadok ľudskosti.

Aj v ľudskom svete bez lásky je klamstvo pre mnohých nástrojom, ktorým dosahujú rozličné výhody. Lenže ľudia to robia vedome a dobrovoľne a sú za svoje počínanie, ktorým rozleptávajú spoločnosť, zodpovední.

V našom modernom svete sme možno v klamaní dosiahli priam vrchol rafinovanosti. Klame sa nielen v malom, ale i vo veľkom, ba klame sa svetovo. Niekedy sa lož, a to i verejná, stáva rovno bezočivou. Na bráne osviečenského likvidačného tábora bolo veľké lživé heslo: „Arbeit macht frei“ (Práca oslobodzuje).

Pre veriaceho človeka je zmyslom života žiť v pravde. Pre neho Pravdou je Ježiš Kristus, ktorý povedal: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde“ (Jn 18, 37). Ba povedal rovno: „Ja som cesta, pravda a život“ (Jn 14, 6). A nám posielala Duchta pravdy (porovn. Jn 16, 13). Ako veriaci máme žiť v tomto svetle pravdy.

Osmy príkaz znie: „Nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu blížnemu!“ (Ex 20, 16; Dt 5, 20) Príkaz sa bezprostredne týkal svedeckej výpovede pred súdom. Bola mimoriadne dôležitá. Falošná výpoveď dvoch svedkov pred súdom mohla znamenať pre obvineného smrť. Tým vážnejšia bola povinnosť každého svedka povedať pred súdom bezpodmienečne pravdu. Na druhej strane bol sudca viazaný nezaujato a objektívne brániť právo. V tejto oblasti dochádzalo tiež k zlyhaniu. Protí kriveniu práva sudcami sa obracali proroci veľmi tvrdo. Jeremiáš bedákal nad mocipánmi v národe:

„Tvoje kniežatá, hľa, vzbúrenci a spoločníci zlodějov... sirote k právu nepomôžu a žaloba vdovy k nim nedôjde“ (Iz 1, 23). Beda tým, „ktorí za úplatok oslobodia zločincov a odnímu právo od spravodlivých“ (5, 23). Inde v Písme sa hovorí:

„Nikoho sa nebojte, lebo súd je Boží!“ (Dt 1, 17)

Ak chceme pochopiť podstatu ôsmeho príkazu, musíme zdôrazniť predovšetkým význam pravdy pre slobodu človeka. Najzreteľnejšie to vyjadril neskôr Ježiš: „Pravda vás vyslobodí“ (Jn 8, 32). Postoj pravdy voči Bohu odstraňuje z cesty všetko, čo narušuje dobrý vzťah k ľuďom. Pravdivosť a vzájomná dôvera sú nevyhnutné prvky pre rozvoj slobodných ľudí v dôvere. Kde nedôvera narušuje vzťahy ľudí, tam je s ľudskosťou človeka koniec. Lživé reči, lživé obviňovanie môžu rozvrátiť spoločenstvo - zničiť ľudí. Príslovie hovorí: „Nohy možno niekomu podraziť aj jazykom.“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vístuku